

teatar

TOMISLAV ČADEŽ

MARA I KATA Hit na Dubrovačkim ljetnim igrama

PREDSTAVA KOJA BI, BEZ PROBLEMA, IGRATI MOGLA I TRIDESET VEČERI ZA REDOM

Možda bi upravo ovakve predstave trebale biti forte cijelog festivala. Recimo, uz jednu takozvanu veliku ansambl predstavu na atraktivnoj lokaciji, možda bi trebalo napraviti još najmanje tucet ovakvih takozvanih malih predstava za takozvani široki puk

DUBROVAČKE LIJETNE IGRICE

Doris Šarić Kukuljica igra kunduricu Katu, a Nataša Dangubić kunduricu Maru. Gluma je paradna, a opet organska, praćena velikim brojem pjesama

DUBROVNIK

Često se postavlja pitanje u Dubrovniku ima li u gradu dovoljno kazališne publike? Odgovor je isti kao za sve gradove slične veličine u Hrvatskoj - ima itekako. Dakako, publike nikad dovoljno, pogotovo one obrazovane, kritički nastrojene, zahtjevne. No većina ljudi ipak ide u kazališta, ova naša, javna, koje sam financira, zato da se zabavi i zato da doživi štogod njemu blisko. Sumnjiva mi je oduvijek bila takozvana katarza, proces za kojega bi gledatelj trebao bihevioristički i sam oživiti kakvu traumu, radije bih rekao da teatar gledam kao na proces poslije kojeg bi se čovjek trebao osjećati bolje, ako već ne i postati bolji.

Traži se karta više

U Dubrovniku se ovo ljeto traži, što se kaže, karta više za jednu u svojoj naravi jednostavnu predstavu, sačinjenu za dvije glumice po davno poznatom obrascu. Ta bi predstava, da ima termina i da glumice nisu zaposlene drugdje, mogla igrati i trideset večeri za redom u Dubrovniku i okolici. Predstava "Mara i Kata" praižvedena je na Dubrovačkim ljetnim igrama prije dvije godine, a kako je festival sezonska pojava, tako i na nove reprize valja pričekati do sljedećeg ljeta.

Tako je svojedobno bilo i s "Kafetarijom", najslavnijom dubrovačkom predstavom-čakulom, koju je pokojni Tomislav Radić postavio na Gundulićevoj poljani godine 1978.

Radić je redatelj i jednako legendarnih, ali u širem okviru, "Stilskih vježbi" Pere Kvrđića i općenito je hrvatskom teatru mnogo više dao negoli je od njega uzeo, tako i režirajući ovu preradu Goldonijeve komedije u prijevodu i prilagodbi Frana Čale. Bilo kako bilo, Izet Hajdarhodžić kao Gospar Lukša i Miše Martinović kao kafeterijer Frane nasmišljavali su publiku uvijek novim, aktualnim forama i krijepili je genialnom glumom. Riječ je o tad bila o politici.

Gurali su vlastodršcima pod nos njihove opačine, a i mentalitet grada nisu štedjeli. Ta je predstava završila upravo žalosno, zapravo politički, nakon što je stigla demokracija, i to tako što je proglašena opasnom za sigurnost domovine.

Redatelj Saša Božić sačinio je predstavu inspiriran radijskom emisijom "Na posjedu u kundurica", što se bila emitirala na Dubrovačkom radiju šezdesetih godina prošlog stoljeća i po knjizi Dese Begović Mr-

kušić "Dubrovačke kundurice", koja je uza Žužu Egreny, isto glumicu, bila praznila dubrovačke ulice za trajanja emisije.

Ideja slična, čakula o svakodnevi- ci koja se svako malo izdigne do provokacije, gdje se miješaju političke poruke i tračevi, humor s nepravdom, inteligencija se ruga gluposti, a pohlepa poprima ljudsko lice.

Tako sad i ova vehemenna predstava u izvedbi dvije izvanredne dubrovačke glumice na radu u Zagrebu.

Sjajni soundtrack

Doris Šarić Kukuljica igra kunduricu Katu, a Nataša Dangubić kunduricu Maru. Kundurice su nonice, mediteranske arhetipske pojave. One se tobože klone zadiranja u tuđe živote, ali, eto, tako ispada, sve vide i sve prate. Ništa što se događa u njihovoj neposrednoj okolini ne može im izmaći, a ne može im izmaći ni što se događa mnogo, mnogo dalje.

Predstava je unekoliko i klaustrofobična jer se drži današnjeg klaustrofobičnog turističkog života dubrovačkoga, koji odozgo i odozdo sve snažnije pritišće i ljude i grad.

Predstava je provedena nizom songova, tako da je prilagođena svačijoj, i najskromnijoj, koncentraciji, a gluma dvije akterice inspirativna je i energična. Došljaku poseban kvalitet predstavlja uživanje u dubrovačkom govoru, koji nije samo melodiozan nego i upravo prenapučen slikovitim frazama i mudrim sintagmama.

Za dobro kazalište nikad i nije bilo potrebno više od glumaca i ideje što da rade. Ovdje je gluma, što se kaže, paradna, a opet organska, zato što predstava živi u vlastitom vremenu koliko i u vremenu gledatelja, tiče se i jednih i drugih, ali i povijesti i moguće budućnosti.

Možda bi upravo ovakve predstave trebale biti forte cijelog festivala. Recimo, uz jednu takozvanu veliku ansambl predstavu na atraktivnoj lokaciji, možda bi trebalo napraviti još najmanje tucet ovakvih takozvanih malih predstava za takozvani široki puk. No je li to moguće u gradu zarobljenom ugostiteljstvom, bukom i žurbom, drugo je pitanje. No, publika je tu, domaća, a ona je tek dio potencijalnog bazena kupaca ulaznica za DLJI. □

Redatelj Saša Božić bio je inspiriran radijskom emisijom "Na posjedu u kundurica", što se bila emitirala šezdesetih

Ovo je čakula o svakodnevi- ci koja se izdiže do provokacije, a miks je političke poruke i tračeva.